

Arrest

nr. 180 020 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VODDERIE, die loco advocaat T. VAN NOORBEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat V. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 november 2013 treedt de verzoeker te Marokko in het huwelijk met de Belgische, H. E..

Op 13 maart 2014 dient de verzoeker via de Belgische vertegenwoordiging in Marokko een aanvraag in voor een visum type D, in het kader van gezinshereniging en in zijn verklaarde hoedanigheid van echtgenoot van H. E.. Het visum wordt geweigerd bij beslissing van 6 augustus 2014.

Op 4 december 2014 dient de verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een visum type D. Het visum wordt nogmaals geweigerd bij beslissing van 12 mei 2015.

1.2. De verzoeker verkrijgt een visum type C via de Franse ambassade te Agadir en legt op 20 oktober 2015 een aankomstverklaring af.

1.3. Op 23 juli 2015 verleent de procureur des Konings een negatief advies inzake het huwelijk van H.E. en de verzoeker.

1.4. Op 7 december 2015 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in zijn verklaarde hoedanigheid van echtgenoot van de Belgische H. E..

1.5. Op 6 juni 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden alsook tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden gezamenlijk en onder de vorm van een bijlage 20 aan de verzoeker ter kennis gebracht op 6 juni 2016 en zijn als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7.12.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België□, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ...’

Betrokkene heeft de verwantschap ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Immers, uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat huwelijk tussen betrokkene en de referentiepersoon op heden nog niet werd overgeschreven in de registers. Aangezien er geen sprake is van een in België erkend huwelijk, werd niet voldaan aan de hierboven vermelde voorwaarden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Het betreft de thans bestreden akte.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft een synthesesmemorie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van diezelfde wet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verzoeker om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3. 1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play beginsel, het recht op huwelijk en het redelijkheidsbeginsel. Verder verwijt de verzoeker het bestuur een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

- “- de schending van artikelen 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna "EVRM");*
- de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat inhoudt dat een administratie een volledig en ernstig onderzoek moet voeren, het rechtsbeginsel van de fair play dat inhoudt dat iedere administratie de betrokkene de kans moet geven om zijn bemerkingen te geven met betrekking tot een toekomstige maatregel die de betrokkene schade kan toebrengen en het redelijkheidsbeginsel dat inhoudt dat de beslissing van de overheid niet kennelijk onredelijk mag zijn;*
- een manifeste beoordelingsfout.*

Bespreking:

Eerste onderdeel

Artikel 8 EVRM erkent in hoofde van éénieder het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

De beslissing houdt echter geen rekening met het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker beschikt immers over een vaste feitelijke verblijfplaats in België, meer bepaald bij zijn echtgenote, met name Mevr. E.-S.H., met wie verzoeker op datum van 10 december 2013 in het huwelijk is getreden, (stuk 2)

Verzoeker heeft geen contact meer met zijn familieleden in Marokko en heeft geen binding meer met zijn land van origine.

Verzoeker verblijft reeds sedert 2015 ononderbroken in België bij zijn echtgenote. Het staat derhalve buiten kijf dat verzoeker hier het centrum van zijn sociale belangen heeft.

Daarenboven is tevens het centrum van zijn maatschappelijk leven, zijn sociale affectieve en emotionele leven gevestigd in België.

Dit blijkt uit het gegeven dat zijn echtgenote aangeboden heeft om hem in huis te nemen, in de huidige gezinswoning. Verzoeker vormt dan ook een feitelijk gezin met zijn echtgenote.

Een gedwongen uitwijzing zou een fundamentele inbreuk zijn op zijn privé- en familielevens, alsook op het huwelijksleven van verzoeker, dat beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M.

Er is immers sprake van een persoonlijke band tussen verzoeker en zijn echtgenote die alleszins voldoende hecht is. Beiden hebben immers reeds de nodige stappen ondernomen om hun huwelijk erkend te zien in België.

Dit was overigens ook al zo op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Waarom anders zou zijn huidige echtgenote hem kosteloos in huis wensen te nemen. Dit is duidelijk ingegeven met het oog op het voortzetten van de huwelijksrelatie in België.

Zo er aan verzoeker nog een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, wordt het hem helemaal onmogelijk gemaakt om een gezins- en familielevens te hebben. Het zal verzoeker immers niet langer mogelijk zijn om zijn echtgenote nog te bezoeken.

Nergens in de bestreden beslissing werd onderzocht of de noodzaak om in de democratische samenleving de openbare orde, de openbare veiligheid, enz. te beschermen opweegt tegen het door artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde recht op een ongestoord gezinsleven. Verzoeker is derhalve de mening toegedaan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM en derhalve manifest onredelijk is.

Evenmin werd afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering en de door die weigering veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoeker.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken en het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten schendt bijgevolg manifest het recht van verzoeker op een privé- en gezinsleven en miskent tevens het recht op huwelijk in hoofde van verzoeker.

In weerwil tot hetgeen wordt voorgehouden door de verwerende partij, is duidelijk dat verzoeker met Mevr. H. E.-S. een feitelijk gezin vormt. Van zodra verzoeker de mogelijkheid daartoe had, is hij feitelijk gaan inwonen bij zijn echtgenote en hebben beiden getracht hun huwelijk erkend te zien in België. Het negatief advies van het Openbaar Ministerie doet hieraan overigens geen afbreuk en was daarenboven ingegeven door het feit dat een eerder huwelijk van Mevr. H. E.-S. nietig verklaard werd. Verzoeker heeft hiermee geen uitstaans gehad.

Dit verandert evenmin iets aan het werkelijke voornemen van beiden om hun huwelijks- en gezinsleven in België te behouden. Daarbij geldt als enig criterium het tot stand brengen van een duurzame huwgemeenschap. Eenzelfde redenering geldt overigens ook voor wat betreft het feitelijk gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een feitelijk gezin, dient naar de feiten gekeken te worden in de eerste plaats, het is net hiermee dat de bestreden beslissing geen enkele rekening houdt.

Wat betreft het argument al zou verzoeker elders zijn gezinsleven maar moeten verder zetten of uitbouwen wenst verzoeker te laten gelden dat zulks gegeven de feitelijke omstandigheden, onmogelijk is. De echtgenote van verzoeker, Mevr. H. E.-S. beschikt over de Belgische nationaliteit en geniet ingevolge haar ziekte een invaliditeitsuitkering. Indien zij zich naar het buitenland zou begeven voor lange tijd, riskeert zij zonder inkomsten te vallen, los van enige andere administratieve sanctie.

Tevens heeft de echtgenote van verzoeker in België nog haar familieleden wonen, waaronder haar dochter. Het is duidelijk dat de echtgenote van verzoeker het centrum van haar familiale, sociale en economische belangen in België heeft. Het is derhalve voor haar volstrekt onmogelijk om elders een nieuw gezinsleven op te bouwen.

Van verzoeker, welke gehuwd is met Mevr. H. E.-S., kan toch onmogelijk worden verwacht dat hij zijn echtgenote, met wie hij een feitelijk gezin vormt, zijn echtgenote in België achter zou laten om vervolgens een nieuw gezinsleven te vormen... Dit leidt ertoe dat het verzoeker ingevolge de bestreden beslissing wel degelijk onmogelijk gemaakt wordt om een huwelijksleven dan wel een feitelijk gezinsleven uit te bouwen, wat een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Zelfs een tijdelijke verwijderingsmaatregel kan, zoals in casu het geval is, een schending van artikel 8 EVRM opleveren, zeker indien vastgesteld dient te worden dat het opnieuw verkrijgen van een visum in hoofde van verzoeker zo goed als onmogelijk is in het land van herkomst. Dit maakt dat de bestreden beslissing de facto neerkomt op een definitief verbod.

Tweede onderdeel

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Uiteraard dienen de juiste motieven in deze gehanteerd te worden in de bestreden beslissing, wat niet het geval is.

De motiveringsplicht strekt er aldus toe de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat de gevolgen van een dergelijke beslissing een enorme impact hebben op het leven van de betrokkene.

De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu weegt het belang in hoofde van de Belgische Staat bij de uitvoering van de bestreden beslissing niet op tegen het nadeel dat aan verzoeker wordt berokkend.

Bovendien is de bestreden beslissing genomen op grond van foutieve elementen. Zo werd immers de huwelijksakte van verzoeker reeds bijgebracht, waardoor niet kan worden ingezien op welke wijze de verwantschap ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende zou zijn aangetoond, zoals vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoeker is duidelijk gehuwd met zijn echtgenote, met name Mevr. E.-S. H. Een en ander dient daarenboven tevens naar redelijkheid te worden beoordeeld. De bestreden beslissing berust derhalve op foutieve en onvolledige motieven.

Zo maakt de bestreden beslissing op geen enkele wijze gewag van voormeld huwelijk, noch van het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote wel degelijk de nodige stappen ondernomen hebben om hun huwelijk in België erkend te zien. De bestreden beslissing houdt hier geen enkele rekening mee en vermeldt zulks zelfs niet. De motiveringsplicht is derhalve geschonden. De bestreden beslissing miskent derhalve ook iedere redelijkheid.

Derde onderdeel

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in acht nemen.

Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren voordat hij iemand op zo'n korte termijn het land uitzet. Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie, welke tevens redelijk dient te handelen.

De Staatssecretaris heeft hierin gefaald - of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt - aangezien hij zijn beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek, dan wel op basis van een onvolledig onderzoek.

Bovendien komt het bevel om het grondgebied te verlaten neer op een verhindering vanwege de Belgische Staat om verzoeker toe te laten een effectief gezinsleven met zijn echtgenote in België te hebben.

Iedere redelijkheid is ver zoek. Een en ander neigt naar willekeur. De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoeker en staat allerminst in proportie met het nagestreefde doel ervan."

3.2.1. In een eerste onderdeel van het enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en het recht op huwelijk.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing zijn recht op huwelijk zou schenden. Er dient te worden opgemerkt dat noch de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgische vrouw, noch het hierbij behorende bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoeker het recht om te huwen ontzeggen. De thans geviseerde beslissingen betreffen enkel de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoeker. De Raad is bovendien niet bevoegd inzake burgerlijke rechten. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. *In casu* betoogt de verzoeker dat hij een feitelijk gezin vormt met zijn echtgenote, en dat er sprake is van een persoonlijke band tussen hem en zijn echtgenote die voldoende hecht is nu zij de nodige stappen hebben ondernomen om hun huwelijk erkend te zien in België. De verzoeker geeft verder aan dat hij het centrum van zijn maatschappelijk leven, zijn sociale, affectieve, en emotionele leven in België heeft, dat hij sedert 2015 ononderbroken in België verblijft, dat hij geen contact meer heeft met zijn familieleden in Marokko en geen binding meer heeft met zijn land van origine.

De Raad stelt vast dat de verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zowel in de mate dat hem het verblijfsrecht wordt geweigerd als in de mate dat hem het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Hij meent dat in beide beslissingen nagelaten werd om een afweging te maken betreffende zijn gezinsleven.

Wat de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, dient er op te worden gewezen dat deze beslissing enkel kadert in verzoekers aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker zich in zijn aanvraag (bijlage 19ter) uitsluitend heeft beroepen op zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. De voorwaarden voor een verblijfsrecht als echtgenoot van een Belg worden bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. *In casu* wordt een dergelijk verblijfsrecht geweigerd omdat verzoekers huwelijk niet werd erkend in België. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Met de bijzonder vage en niet gestaafde stelling dat hij stappen heeft ondernomen om zijn huwelijk erkend te zien, weerlegt hij geenszins de vaststelling dat het huwelijk niet erkend is in België. Het staat dan ook vast dat het huwelijk dat de verzoeker in Marokko heeft afgesloten met de Belgische H. E., naar Belgisch recht niet bestaat. Zulks wordt ook duidelijk in de bestreden weigeringsbeslissing aangegeven. Daar de aanvraag enkel was gebaseerd op een beweerde huwelijksband, valt niet in te zien waarom de gemachtigde bij de enkele beslissing om het specifieke en noodzakelijkerwijze op deze huwelijksband gebaseerde verblijfsrecht (cf. artikel 40ter van de vreemdelingenwet) te weigeren zou moeten onderzoeken of er al dan niet in de feiten een schending is van het recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Hoewel de verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat artikel 8 van het EVRM niet enkel het huwelijksleven maar tevens de feitelijke gezinsrelaties beschermt, dient te worden benadrukt dat de thans voorliggende aanvraag enkel was gestoeld op een beweerd huwelijksleven met een Belgische vrouw en niet op enige feitelijke gezinsrelatie en overigens evenmin op enig feitelijk privéleven in België. Het door de verzoeker gevraagde verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan onmogelijk worden toegekend op grond van een louter feitelijk gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het betoog omtrent de schending van het recht op gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan daarom hoe dan ook de bestreden weigeringsbeslissing niet vitiëren.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing.

In zoverre dat de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM ontwaart in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat samen met de verblijfsweigering aan de verzoeker werd ter kennis gebracht, wijst de Raad er op dat het in de eerste plaats aan de verzoeker toekomt om aan te tonen dat hij wel degelijk een gezins- of privéleven heeft ontwikkeld in België dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Daarnaast moet hij ook aantonen op welke wijze dit gezins- of privéleven is geschonden door het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Zoals hoger reeds werd aangegeven, betoogt de verzoeker dat hij een feitelijk gezin vormt met zijn echtgenote, en dat er sprake is van een persoonlijke band tussen hem en zijn echtgenote die voldoende hecht is. De verzoeker stelt verder dat hij tevens het centrum van zijn maatschappelijk leven, zijn sociale affectieve en emotionele leven in België heeft. De inmenging in zijn gezins- en privéleven zou niet proportioneel en niet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving, waardoor volgens de verzoeker artikel 8 van het EVRM geschonden is.

Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bijvoorbeeld het samenwonen. *In casu* is het niet betwist dat de verzoeker samenwoont met zijn echtgenote. De Raad stelt echter vast dat de verzoeker het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het huwelijk tussen betrokkene en de referentiepersoon op heden nog niet werd overgeschreven in de registers, en er geen sprake is van een in België erkend huwelijk, niet betwist. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er inderdaad, zoals de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft, indicaties zijn die wijzen op misbruik en een gebrek aan duurzame relatie met de Belgische H. E.. Zo is er het negatief advies van 23 juli 2015 van het parket van de Procureur des Konings te Leuven in het kader van schijnhuwelijk, advies dat op zijn beurt is gesteund op een politieel onderzoek door de politiezone Demerdal, waarin het parket het volgende besluit maakt: *“Ik meen dat er van enige oprechte huwelijksintentie geen sprake is en adviseer dan ook negatief over het afleveren van een visum”*. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekers beweerde partner reeds drie huwelijken achter de rug heeft, waarvan het derde huwelijk in 2010 werd vernietigd wegens schijnhuwelijk en dat zij in 2012 nogmaals een huwelijksaangifte heeft gedaan met een andere vreemdeling, waarbij deze huwelijksvoltrekking werd geweigerd wegens schijnhuwelijk hetgeen in 2013 in beroep werd bevestigd.

De Raad wijst er op dat het huwelijk volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*‘lawful and genuine marriage’*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van *“oprechtheid”* kan naar analogie wordt gesteld voor een *de facto* relatie. Gelet op de elementen die blijken uit het advies van het parket en het onderzoek van de politiediensten, en nu de verzoeker ter zake geen enkel concreet element bijbrengt die deze vaststellingen zou teniet kunnen doen, stelt de Raad vast dat niet blijkt en niet is aangetoond dat de verzoeker in België een gezinsleven heeft ontwikkeld dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM. Het louter samenwonen is hierbij niet doorslaggevend, maar wel de hechte en oprechte gezinsband tussen partners. Een dergelijke gezinsband ligt *in casu* niet voor.

Ook wat het beweerde privéleven betreft, is het betoog van de verzoeker bijzonder summier. De loutere beweringen dat hij het centrum van zijn sociale belangen in België heeft en dat hij geen (familiale) bindingen meer heeft met zijn land van herkomst, volstaan niet om een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken. De verzoeker laat immers na om op concrete wijze toe te lichten waaruit zijn privéleven precies bestaat en op welke wijze zijn recht op privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door het bestreden bevel.

Nu niet is aangetoond dat de verzoeker een gezins- of privéleven heeft in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan de schending van deze verdragsrechtelijke bepaling niet worden aangenomen. De argumentatie van de verzoeker omtrent de hinderpalen om het gezins- of privéleven verder te zetten in zijn land van herkomst, betoog dat overigens laattijdig voorkomt nu het slechts voor het eerst in de synthesememorie wordt aangevoerd, doet hieraan geen afbreuk.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2. In een tweede en derde onderdeel van het enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Verder verwijt hij het bestuur een manifeste beoordelingsfout.

De artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Verder stipt de Raad aan dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De verzoeker stelt *in casu* dat het belang in hoofde van de Belgische Staat bij de uitvoering van “*de bestreden beslissing*” niet opweegt tegen het nadeel dat aan hem wordt berokkend. Bovendien zou de bestreden weigeringsbeslissing genomen zijn op grond van foutieve elementen. De verzoeker stelt hieromtrent dat hij zijn huwelijksakte bijgebracht heeft, waardoor niet kan worden ingezien op welke wijze de verwantschap ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende zou zijn aangetoond. De verzoeker meent dat hij duidelijk gehuwd is met zijn echtgenote. De bestreden akte maakt volgens hem op geen enkele wijze gewag van voormeld huwelijk, noch van het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote wel degelijk de nodige stappen ondernomen hebben om hun huwelijk in België erkend te zien.

De Raad stelt echter vast dat de bestreden akte de volgende, duidelijke motieven bevat: “*Betrokkene heeft de verwantschap ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond. Immers, uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat huwelijk tussen betrokkene en de referentiepersoon op heden nog niet werd overgeschreven in de registers. Aangezien er geen sprake is van een in België erkend huwelijk, werd niet voldaan aan de hierboven vermelde voorwaarden*”.

De gemachtigde vermeldt het huwelijk van de verzoeker met zijn echtgenote dus wel degelijk in de bestreden akte, maar stelt dat het huwelijk nog niet werd overgeschreven in de registers. Verzoekers betoog mist op dit punt dan ook feitelijke grondslag. De gemachtigde stelt tevens vast dat er geen sprake is van een in België erkend huwelijk. Deze motieven worden door de verzoeker geenszins weerlegd. Waar hij stelt dat niet wordt vermeld dat hij wel degelijk stappen heeft ondernomen om het huwelijk in België erkend te zien, merkt de Raad op dat de verzoeker zich op dit punt beperkt tot de loutere bewering dat hij en zijn echtgenote dergelijke “*stappen*” hebben ondernomen. Nergens verduidelijkt hij echter waaruit deze beweerdde stappen tot de erkenning van het huwelijk dan wel bestaan. Ook uit het administratief dossier kan niet blijken dat de verzoeker of mevrouw H. E. op enig ogenblik via de geëigende weg in rechte zijn getreden tegen de weigering om de huwelijksakte te erkennen. Er valt dan ook niet in te zien op welke wijze de gemachtigde hieromtrent kon of hoefde te motiveren.

De verzoeker maakt voorts niet duidelijk op welk punt de geboden motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

Waar de verzoeker gewag maakt van een foutieve motivering, betreft zijn kritiek niet de formele maar wel de materiële motiveringsplicht. De Raad stelt dienaangaande vast dat de verzoeker niet betwist laat staan weerlegt dat zijn huwelijk niet erkend werd in België. De loutere affirmatie dat hij duidelijk gehuwd is met zijn echtgenote, volstaat niet. De verzoeker toont dan ook niet aan dat het elke redelijkheid te buiten gaat om te concluderen dat de verwantschap met mevrouw H. E. onvoldoende werd aangetoond.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoeker geenszins een schending van het redelijkheidsbeginsel aantoonde met de enkele en bijzonder vage bewering dat *“het belang in hoofde van de Belgische Staat”* in geen enkele mate opweegt tegen het nadeel dat hem wordt berokkend. De verzoeker laat immers na om de betrokken belangen en/of nadeel concreet te duiden en aan te duiden waarin precies de beweerdde onredelijkheid of disproportionaliteit is gelegen, zodat het de Raad ook niet mogelijk is om dienaangaande te oordelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Waar de verzoeker stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten neerkomt op een verhindering vanwege de Belgische Staat om hem toe te laten een effectief gezinsleven met zijn echtgenote in België te hebben, merkt de Raad op dat de verzoeker geenszins een effectief gezinsleven aannemelijk heeft gemaakt. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op dit punt zou getuigen van willekeur of onredelijkheid, te meer daar de bestreden akte duidelijk vermeldt dat het huwelijk tussen de verzoeker en de Belgische H. E. niet werd erkend in België en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat daaraan een onderzoek van het parket inzake schijnhuwelijk ten grondslag ligt.

De verzoeker beperkt zich verder tot de loutere bewering dat het bestuur een foutieve beslissing zou genomen hebben, en geen of minstens onvolledig onderzoek zou gevoerd hebben. Hij maakt deze loutere beweringen echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

De Raad stelt bovendien vast dat de verzoeker de concrete vaststellingen inzake het bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk *“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt”*, niet betwist en dat zij steun vinden in de stukken van het administratief dossier.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker verzuimt om te verduidelijken in hoeverre de motieven van de bestreden beslissingen zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding. Het betoog van de verzoeker laat voorts niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de (materiële) motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet. Een klaarblijkelijke beoordelingsfout evenmin.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoeker op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze hij het fair play beginsel geschonden acht. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

3.3. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden akte op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestiendoor:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE